

*Revoluce je jako jízdní kolo.
Když nejede dopředu, padá.*
Che Guevara

TAJEMSTVÍ HORSKÉHO KOLA

Petr měl nádherné horské kolo, tehdy zcela výjimečné, vybavené odpruženou vidlicí, duralovým rámem, moderními řidítky a dokonalým převodem.

Kolo ale celé dlouhé léto odpočívalo u Honzy v garáži. Honza kolem něho každé ráno prošel, zlehka na něho sáhl, pak ale popošel dál – ke své staré esce, na které pravidelně vyrážel do města pro noviny. Zaparkované kolo ho nesmírně přitahovalo, až jednoho dne neodolal a jednou si ho jen tak, bez dovolení vypůjčil.

„Tak pozor, připravte se, v sobotu vyrážíme na výlet,“ dával nám všem na srozuměnou.

Trasu měl pro naši partu dokonale vymyšlenou. Vypravili jsme se z Bělohradu do Šárovcovy Lhoty a na zalesněný Maxinec; odkud jsme chtěli pokračovat přes les do Mlázovic a pak zpátky domů.

Slunce celý den sálalo, na otevřené lesní cestě se do nás opíralo svými horkými paprsky, a tak jsme Maxinec jen stěží vyšlapali. Honza byl na kopci první jako vždy. Kolo rychle pohodil a spěchal, aby vybral vhodný plácek pro zaslouženou siestu. I my jsme odložili kola, na měkké mechové zemi rozložili batohy a vytáhli jedinou láhev, kterou jsme s sebou vezli jako dárek pro kamaráda. Víno jsme rychle otevřeli a po douškách slastně usrkávali zázračný červený mok. Bylo nám hřejivě na duši a jen stěží jsme se mohli nabažit dokonalé krásy prosluněné letní krajiny.

Za chvíli ale naši idylku rozrazil nějaký zvuk, který se k nám pomalu blížil. Slyšeli jsme ho stále hlasitěji. To budou asi lesníci, říkali jsme si. Vtom jsme ale uviděli, že lesní cestu Maxince brázdí hnědý džíp se sklopenou střechou plnou dětí.

„Podívejte! Taky jedou na výlet!“ ukazujeme na džíp.
Nechali jsme se nakazit jejich veselým výskáním a začali jsme jim mávat.
Ony mávaly na oplátku nám a všichni jsme byli neuvěřitelně šťastni.

Najednou nám všem však ztuhnul úsměv na tváři: auto se svou veselou posádkou neodvratně mířilo k Petrovu kolu, které jen tak ledabyle leželo pohozené na cestě. Už zbývalo jen půl metru, už se dotýkalo zadního kola...

„Vždyť ho přejede,“ křičeli jsme a zakrývali si rukama oči!

Zkáza se ale nakonec nekonala. Duchapřítomný řidič na poslední chvíli strhnul volant doprava, udělal kolem kola malou myšku, a tím vlastně slavný cyklistický klenot zachránil!

Honza v pohodě dojel na Petrově nedotčeném bicyklu domů, ale od té doby si ho už nikdy nepůjčoval. Jen to nádherné horské kolo a jeho velké prázdninové tajemství každé léto dál pečlivě střežil ve své garáži.

